

מ"ת 55629/11/14 - מדינת ישראל- המבקשת נגד א ש ל- המשיב

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כב' השופט אריה רומנוב

מ"ת 55629-11-14

בעניין: מדינת ישראל- המבקשת
נגד

א ש ל- המשיב

ב"כ המבקשת: עו"ד עמית לוין ועו"ד נורית לנגנטל-שוורץ - פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ב"כ המשיב: עו"ד יאיר נהוראי

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על מעצרו עד לתום ההליכים של המשיב, המואשם בשלושה אישומים בהם מיוחסות לו עבירות של מעשים מגונים בקטינים.

2. בתקופה הרלוונטית לענייננו שימש המשיב כמורה בתלמוד תורה ... הנמצא .. בכתב האישום שהוגש נגדו מואשם המשיב בביצוע עבירות של מעשים מגונים בשלושה אחים, קטינים, שהיו בתקופות שונות תלמידיו.

3. במסגרת האישום הראשון מואשם המשיב בביצוע מעשים מגונים כלפי "מתלון א'", שהינו כיום .. העבירות המיוחסות למשיב ביחס למתלון זה נעברו, לפי הטענה, לפני שנתיים ויותר. לפי הנטען בכתב האישום, מדובר במספר רב של אירועים, שהתפרשו על פני מספר שנים, שהחמורים שבהם הם שני אירועים שהתרחשו ב. האירוע האחד (סעיף 4 בכתב האישום) התרחש בשנת 2011 או בסמוך לכך. לפי הנטען, מתלון א' והמשיב שהו יחד ב. המשיב ניגש אל מתלון א', כאשר שניהם ערומים, וביקש ממנו לעזור לו בהשגת סבון. המשיב כיוון את מתלון א' למקום נמוך שם היה הסבון וביקש ממנו להתכופף ולהביא לו את הסבון. בזמן שא' עשה כן, ניגש

המשיב ונצמד אל אחוריו של מתלון א', תוך שהמשיב מתכופף אף הוא ותוך שהוא נוגע בישבנו של מתלון א' באמצעות איבר מינו במשך מספר שניות. כל זאת לשם גירוי וסיפוקו המיני. האירוע השני (סעיף 5 לכתב האישום), התרחש אף הוא, כך לפי הנטען, בשנת 2011 או בסמוך לכך. לפי הנטען, מתלון א' טבל במקווה כשהוא ערום. המשיב נכנס אף הוא למקווה, כשהוא ערום, והחל לדבר בשבחו של מתלון א' ולתאר כמה הוא אוהב אותו. מיד לאחר מכן נצמד המשיב מאחורי מתלון א' והחל לגעת בבטנו. המשיב נצמד בחוזקה למתלון א' וזאת תוך שהוא מצמיד בחוזקה את איבר מינו לפי הטבעת של מתלון א'. לאחר מספר שניות הגיע המשיב לפורקן מיני ועזב את מתלון א'.

4. באישום השני מואשם המשיב במעשים מגונים שבוצעו כלפי "מתלון ב'", שהינו כיום. גם כאן, לפי הנטען, מיוחס למשיב ביצוע של מספר עבירות, על פני מספר שנים (בין השנים 2011 ל-2014). לפי הנטען בכתב האישום, בהזדמנויות שונות הזמין המשיב את מתלון ב' אל ביתו על מנת לסייע לו בנושאים שונים. באותן הזדמנויות, היה המשיב מחבק את מתלון ב', מלטף אותו, ומצמיד את גופו אליו לשם גירוי וסיפוקו המיני. במקרה אחד הושיב המשיב את מתלון ב' על רגלו ובמקביל לכך ליטף את איבר מינו של מתלון ב' לשם גירוי וסיפוקו המיני. במקרה נוסף, ניגש המשיב וחיבק את מתלון ב' מאחוריו, נצמד אליו והתחכך בו באמצעות איבר מינו והכל לשם גירוי וסיפוקו המיני. מקרים נוספים מתוארים בכתב האישום.

5. באישום השלישי מואשם המשיב במעשים מגונים שבוצעו כלפי "מתלון ג'", שהינו כיום. לפי הנטען, במספר רב של מקרים ובתדירות של מספר פעמים בשבוע, בין שנת 2012 לשנת 2014, ביקש המשיב ממתלון ג' להגיע לביתו ולעזור לו בעניינים שונים. נטען, כי באותן הזדמנויות היה המשיב מחבק את מתלון ג', מלטף אותו בלחיו, וכן מושיב אותו על רגלו ונוגע בו ברגליו.

6. ב"כ המשיב לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למשיב. עם זאת הוא טען, כי עוצמת הראיות אינה רבה, ובהקשר זה הוא העלה מספר טענות שנועדו להפריך את גרסת המבקשת, או לכל הפחות לערער אותה ולהטיל בה ספק. כך למשל נטען על ידו, כי המקווה בו לפי הטענה נעשו חלק מהמעשים המיוחסים למשיב הומה אדם, ועל כן אין לקבל את טענת מתלון א' כי המשיב ביצע בו מעשים מגונים במקום זה. הוא הדין לגבי בית הכנסת בו לפי הטענה עשה המשיב מעשים מגונים באותו מתלון. בתמיכה לטענותיו הגיש ב"כ המשיב "תצהירים" של אנשים אשר בדבריהם מבקש הוא למצוא חיזוק לטענותיו בדבר חולשת הראיות.

7. עיינתי בתיק החקירה ובאתי לכלל מסקנה שחומר הראיות המצוי בידי המבקשת מבוסס. חומר הראיות כולל בעיקרו את ההודעות שמסרו המתלוננים, אשר כוח השכנוע הטמון בהם רב. כך למשל, מוסר מתלון א' תיאור חי ומשכנע על אשר עשה לו המשיב במקווה, וקשה מאד להלום כי מדובר ב"המצאה". לא למותר לציין, כי המשיב לא העלה הסבר כלשהו מדוע זה שלושה מתלמידיו יעלילו עליו עלילת שווא. אין צריך לומר, כי שאלת אשמתו של המשיב תתברר במסגרת התיק העיקרי ולא במסגרת ההליך הנוכחי. כל שנדרש אני לקבוע במסגרת ההליך שלפניי - וכך אני קובע - כי בידי המבקשת מצויה תשתית ראיתית מספקת לשלב זה של ההליך הפלילי.

8. אין ספק בעיניי כי המעשים המיוחסים למשיב חמורים. אומנם המעשים עצמם אינם מצויים בקצה החמור ביותר של סקאלת עבירות המין, ומטעם זה התיק העיקרי נדון לפני דן יחיד ולא לפני מותב תלתא. עם זאת, החומרה

הרבה במקרה שלפנינו מתבטאת בכך שמדובר במעשים שנעשו, לכאורה, כלפי קטינים; כי הקטינים בהם מדובר היו תלמידיו של המשיב, תוך ניצול עובדה זו; כי המעשים נעשו כלפי שלושה קטינים שהם אחים; וכי המעשים נעשו במשך תקופה ממושכת. מקריאת הודעות המתלוננים ניתן ללמוד על הפגיעה הקשה בהם, הן לנוכח המעשים עצמם; הן לנוכח העובדה שמי שפגע בהם הוא לא אחר מאשר המורה שלהם, אשר צריך לשמש להם עוגן, משען, ומקור ביטחון; הן לנוכח העובדה שבמשך זמן רב הם נצרו את "הסוד" בליבם; והן לנוכח החלטתם של המתלוננים לחשוף לאחרונה את המעשים. יש לציין, כי אימם של המתלוננים נכחה בדיונים שהתקיימו בתיק זה, דבר היכול ללמד על עוצמת הפגיעה במתלוננים ובמשפחה כולה.

9. אלא שכידוע, חומרת העבירה כשלעצמה אינה מהווה עוד עילת מעצר. בעבר הייתה זו עילה שהוכרה על ידי רוב שופטי בית המשפט העליון, ואולם מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, אין חולק על כך שחומרת העבירה, כשלעצמה, אינה מהווה עוד עילה לגיטימית למעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. אילו הייתה - אפשר שהיה מקום להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. במצב דברים זה, השאלה בה אני נדרש להכריע היא, האם בנסיבות המקרה שלפנינו מתקיימת אחת מעילות המעצר אותן קבע המחוקק, שעניינן קיומו של "יסוד סביר לחשש ששחרור הנאשם או אי-מעצרו יביא לשיבוש הליכי משפט, להתחמקות מהליכי שפיטה או מריצוי עונש מאסר, או יביא להעלמת רכוש, להשפעה על עדים או לפגיעה בראיות בדרך אחרת"; או קיומו של "יסוד סביר לחשש שהנאשם יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור, או את בטחון המדינה" (סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי - סמכויות אכיפה מעצרים). [דיון בשאלה האם חומרת העבירה היא עילת מעצר ראויה ראוי: רינת קיטאי סנג'ור, "המעצר: שלילת החירות בטרם הכרעת הדין" (2011) - פרק שישי; חיה זנדברג "חומרת העבירה כעילת מעצר - האמנם סוף הדרך?", משפטים, כרך לא, (תש"ס-תשס"א) 323]; פרופ' רות גביון, "עושים צחוק מהמחוקק? או: החוק הוא מה שעושים בתי המשפט".]

10. אעיר, כי אינני משוכנע שנאמרה "המילה האחרונה" בשאלת הצדקת היותה של חומרת העבירה עילת מעצר לגיטימית, ואולם הדיון בשאלה נכבדה זו, אשר לה פנים לכאן ולכאן, חורג ממסגרת דיונו בתיק זה (בעניין זה ראו החלטתי מיום 21.12.2004 בב"ש (שלום ירושלים) 8348/04 מדינת ישראל נ' עבאסי). עם זאת, דומני כי ראוי להפנות למאמרה הנזכר של ד"ר זנדברג, בו היא מביעה דעתה כי בעבירות מין ואלימות במשפחה, ראוי כי במקרים המתאימים חומרת העבירה כשלעצמה תהיה עילת מעצר, וזאת בשל הצורך "שבית המשפט ייתחשב בתחושותיו של קורבן העבירה ובתגובתו הצפויה להחלטה בדבר שחרור הנאשם ממעצר" (שם, בעמ' 356). וכך, בין היתר, כותבת המחברת במאמרה:

"למרות שיש טעם רב בהתנגדות העקרונית לעילת החומרה, ראינו כי בנסיבות קיצוניות שופטים מתקשים להתעלם מעילת החומרה. לדעתי, אותה אבקש מיד לבסס, בנסיבות המיוחדות הנוצרות כאשר מיוחסת לנאשם עבירת מין ואלימות במשפחה, כך ראוי הוא שיהיה. שכן, עבירות מין ואלימות במשפחה מתייחדות בכך שמדובר בהן בקורבן רגיש במיוחד. רגישותו המיוחדת של קורבן העבירה בעבירות מין ואלימות במשפחה נעוצה במסר הכפול שהחברה והמשפחה משדרים אל קורבן העבירה, כשמחד גיסא, החברה מוקיעה, אמנם, את מבצע העבירה, אולם מאידך גיסא, ובה

בעת, חלקים אחרים בחברה, וכן המשפחה והקורבן עצמו חשים שהקורבן הוא שמסב נזק לאיש מאנשי המשפחה, כביכול הקורבן הוא האשם. תעצומות נפש עזים נדרשים, אפוא, מקורבן העבירה בעבירות מין ו אלימות במשפחה כדי לתקוף את קרובו-הנאשם, ושחרור הנאשם ממעצר עשוי להתפרש בעיני הקורבן - גם אם לא בצדק - כמתן לגיטימציה מצידה של החברה ומצידו של בית המשפט להתנהגותו של הנאשם כלפי הקורבן..."
(שם בעמודים 336-337).

11. ונחזור לענייננו: המבקשת לא טענה כי שחרורו של המשיב יביא לשיבוש הליכי המשפט שיתנהל נגדו, או כי קיים חשש שאם המשיב ישוחרר הוא ימלט מהדין. טענת המבקשת היא, כי שחרורו של המשיב יסכן את הציבור, ובמיוחד את ציבור הקטינים, ועל כן יש להורות על מעצרו עד לתום ההליכים. בתמיכה לטענתה, הגישה המבקשת פסיקה. ב"כ המשיב אינו חולק על כך שבנסיבות המקרה הנדון מתקיימת עילת "המסוכנות", אלא שלטענתו עלה בידי המשיב להציע חלופת מעצר ראויה, שאף הומלצה על ידי שירות המבחן, ועל כן על בית המשפט לאמץ חלופה זו. גם ב"כ המשיב הגיש פסיקה בתמיכה לטענתו.

12. המעשים המיוחסים למשיב מצביעים על מסוכנותו הלכאורית, ובמיוחד על היותו מסוכן לקטינים. עם זאת, אני סבור כי רמת הסכנה הנשקפת מהמשיב אינה כזו שלא ניתן לנטרל אותה באורח סביר, באמצעות חלופת המעצר המוצעת. עמדתי לעיל על כך שהמעשים המיוחסים למשיב אינם מצויים בקצה החמור ביותר של סקאלת עבירות המין, ובהקשר זה יש לציין כי המעשים לא היו מלווים באלימות או בכוח. ככל שמדובר במעשים שנעשו ב..., אין מדובר במעשים מתוכננים אלא במעשים שבאו, לכאורה, בעקבות פגישות אקראי שהיו למשיב עם המתלונן. מהודעת המתלונן מתקבל הרושם, כי המשיב עצמו היה מבוהל ממה שלכאורה עשה. יצוין, כי פרט לתלונות המתלוננים לא הוגשו תלונות מטעם ילדים או תלמידים אחרים, למרות שלפי הטענה, עניינה של פרשה זו זכה לתהודה רבה בקרב הקהילה בה חיים המשיב והמתלוננים.

13. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המשיב עולה, כי הוא אדם ..., נשוי ואב לחמישה ילדים, המנהל אורח חיים נורמטיבי, ואשר עברו הפלילי נקי. בתקופה הרלוונטית לענייננו הוא התגורר עם משפחתו .. ועבד כמורה. מתיק החקירה עולה, כי לאחר שמתלונן א' התלונן בפני מנהל בית הספר על מעשיו של המשיב, ועוד בטרם הוגשה תלונה במשטרה, נדרש המשיב לעזוב את בית הספר, ובעקבות כך הוא אף עזב את העיר. אכן, שירות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה להישנות העבירות, ואולם מתקבל הרושם כי הערכה זו נובעת, בין היתר, מהעובדה שהמשיב הכחיש את המעשים המיוחסים לו, סרב לשוחח על יחסיו עם תלמידיו בכלל ועם המתלוננים בפרט, והתקשה לחשוף בפני שירות המבחן את עולמו הפנימי ולזהות בעיה כלשהי בתחום המיני (ראו את החלטת כב' השופט זילברטל מיום 11.11.14 בבש"פ 7302/14 ג'מאל חשאן נ' מדינת ישראל).

14. חלופת המעצר המוצעת היא, שהמשיב ישהה במעצר בית אצל הוריו המתגוררים בכפר ..., הרחק מ.. שירות המבחן נפגש עם אשתו של המשיב ומצא כי היא אינה מתאימה להיות מפקחת. מנגד, מצא שירות המבחן כי הוריו של המשיב וגיסו מתאימים לשמש כמפקחים.

15. כידוע, מצוות המחוקק היא, שאין להורות על מעצרו של אדם אלא אם כן ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך

אשר פגיעתה בחירותו פחות חמורה ממעצר ממש (סעיף 21(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים)). לאחר שנתתי את דעתי למכלול נסיבות העניין, באתי לכלל מסקנה שחלופת המעצר המוצעת נותנת מענה סביר לחשש עליו מצביעה המבקשת, ולפיכך אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים:

- א. המשיב ישהה במעצר בית מלא בבית הוריו
- ב. השהות במעצר הבית תהיה בפיקוח אלקטרוני.
- ג. בנוסף, הוריו של המשיב, ש צ וא ל, וכן גיסו, א ג, ישמשו מפקחים. על אחד מהם לפחות לשהות עם המשיב בבית במשך 24 שעות ביממה.
- ד. נאסר בזה על שהותם של ילדים בבית ההורים.
- ה. להבטחת התנאים אותם קבעתי, המשיב יפקיד עירבון בסך 25,000 ₪.
- ו. כל אחד מהמפקחים יחתום על ערבות בסך 10,000 ₪.

ניתנה היום, ו' טבת תשע"ה, 28 דצמבר 2014, במעמד הנוכחים.